

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **A.D.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 16 grudnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt II AKa 354/24,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 22 maja 2024 r., sygn. akt II K 80/23,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. K.B. (Kancelaria Adwokacka w T.), kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 22 maja 2024 r., sygn. II K 80/23 uznał oskarżonego A.D. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 8 stycznia 2023 roku w B., na ul. [...], działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P.R. ugodził go dwukrotnie nożem w lewe ramię oraz w klatkę piersiową, czym spowodował ranę ciętą ramienia lewego o długości 6 cm oraz ranę kłutą o długości kanału rany 8 cm z uszkodzeniem mięśnia sercowego i obfitym wylewem krwi w śródpiersiu przednim, które to obrażenie doprowadziło do wykrwawienia i zgonu pokrzywdzonego P.R., tj. za winnego zbrodni z art. 148 § 1 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Na mocy art. 63 § 1 k.k. sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie (pkt II wyroku), zaś na mocy art. 62 k.k. orzekł względem oskarżonego system terapeutyczny wykonywania kary pozbawienia wolności (pkt III wyroku). Dodatkowo sąd na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego środek kompensacyjny w postaci częściowego zadośćuczynienia za krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M.R. kwoty 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych (pkt IV wyroku); orzekł w przepadek noża (pkt V wyroku) oraz o kosztach sądowych (pkt VI i VII wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej i obrońca oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. II AKa 354/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I w miejsce przypisanego oskarżonemu A.D. czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 8 stycznia 2023 roku w B. przy ulicy [...], działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia P.R., ugodził go nożem w lewe ramię, czym spowodował ranę ciętą tego ramienia o długości 6 cm oraz zadał cios nożem w klatkę piersiową, powodując ranę kłutą o długości kanału rany 8 cm z uszkodzeniem mięśnia sercowego i obfitym wylewem krwi w śródpiersiu przednim, co doprowadziło do wykrwawienia i zgonu pokrzywdzonego, zakwalifikował ten czyn z art. 148 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tego przepisu skazał go na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku), zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok

zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku). Ponadto sąd orzekł o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze (pkt III i IV wyroku).

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na zasadzie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku z uwagi na okoliczność, że w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego II Wydział Karny w Gdańsku brali udział sędziowie Sądu Apelacyjnego w osobach: sędzia Sądu Apelacyjnego X. Y. oraz sędzia Sądu Apelacyjnego X.1 Y.1, którzy to sędziowie zostali powołani na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Kadzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw a ich wadliwość procesu powołania prowadzi w przedmiotowej sprawie do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez co oskarżony został pozbawiony prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, przez co zostało naruszone jego faktyczne prawo do obrony, oraz gwarancje i uprawnienia przyznane mu przez Kodeks Postępowania Karnego i inne ustawy, a co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 lutego 2025 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 354/24 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. w odpowiedzi na wniesioną kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona.

Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Wbrew twierdzeniom skarżącego w przedmiotowej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu. Wskazać należy, że art. 439 § 1 k.p.k. zawiera katalog bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które mają charakter zamknięty i nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej (zob. J. Izydorczyk, *Granice orzekania sądu odwoławczego w polskiej procedurze karnej*, Łódź 2010, s. 216; postanowienie SN z dnia 7 lipca 2010 r., II KK 95/10). Uchybienia te mają tak poważny charakter, że zawsze skutkują uchyleniem orzeczenia, muszą być brane pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, bez względu na to, czy uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. P. Hofmański, S. Waltoś, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2018, s. 551–556; D. Świecki, *Rozprawa apelacyjna w polskim procesie karnym*, Warszawa 2006, s. 30–31; D. Świecki, *Apelacja w postępowaniu karnym*, Warszawa 2012, s. 235). Dlatego też bezwzględne przyczyny odwoławcze nie mogą być ocenne, muszą charakteryzować się pewnością ich zaistnienia, winny mieć charakter niemal automatyczny, ograniczający się do stwierdzenia zaistnienia lub nie, określonego w tym przepisie stanu rzeczy, albowiem wyznaczają one minimalne standardy procedury karnej demokratycznego państwa prawnego, których naruszenie powoduje uchybienie podstawowym regułom procesu karnego (zob. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2024 r., IV KK 341/23).

Odnosząc się do przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określanej mianem „nienależytej obsady sądu”, na którą w kasacji powołuje się

skarżący, podkreślić trzeba, że tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, na którą powołuje się skarżący, a która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać, albowiem Trybunał stwierdził, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: p.u.s.p.) oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: u.SN), w których dopuszczono jedyną możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności, z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik

sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. **Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 55 § 5 p.u.s.p. i art. 29 § 3 u.SN).**

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w Prawie o ustroju sądów powszechnych (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz

art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24). **Zatem uchylanie wyroków wydanych przez sędziów powołanych na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, z uwagi na bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., rażąco narusza obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej prawo (art. 55 § 5 p.u.s.p. i art. 29 § 3 u.SN.).** Takie procedowanie podważa konstytucyjny ustrój demokratycznego państwa prawa, uderza w bezpieczeństwo prawne i stabilność orzeczeń oraz powoduje chaos i anarchię (zob. postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2025 r., IV KZ 35/25).

Reasumując, powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24). Podnieść bowiem trzeba, że sposób powołania sędziów na podstawie art. 9a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., czyli przez Sejm, jest zgodny z Konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18.

W kontekście przywołanych wyżej wyroków Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec tego żaden sąd nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania zmierzającego do wzruszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jak też samodzielnego podważania obowiązywania wyroku tego Trybunału (zob. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2024 r., I KK 107/23).

Zatem stwierdzenie skarżącego, że w aktualnym stanie prawnym Krajowa Rada Sądownictwa została ukształtowana w sposób sprzeczny z Konstytucją, jest nieuzasadnione. Ani Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: ETPC), ani Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE), ani Sąd Najwyższy

(dalej: SN), nie posiadają kompetencji do badania zgodności prawa polskiego z Konstytucją RP, ani tym bardziej zgodności Konstytucji RP z prawem unijnym.

Z orzecznictwa międzynarodowego można wywnioskować także, że **udział Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., w procesie powoływania sędziów, nie może sama w sobie prowadzić do powzięcia wątpliwości co do niezawisłości sędziów wyłonionych w tym procesie ani statusu sądu z ich udziałem** (zob. np. wyrok TSUE z 21 grudnia 2023 r. L.G. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa, C -718/21).

Dodatkowo podkreślić trzeba, że wyrok ETPC z dnia 8 listopada 2021 r., w sprawie Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, nr skargi 49868/19 i 57511/19, na który powołuje się skarżący w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, dotyczy jedynie Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, zaś w orzeczeniu tym stwierdzono, że tylko ta izba nie posiada atrybutów „sądu”, który jest „zgodny z prawem”, ale tylko dla celu wykładni na gruncie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Ponadto, wytyczne ETPC, zawarte w uzasadnieniu przywołanego wyżej wyroku wskazują, że wymagane są działania naprawcze, aby nie dochodziło do podobnych naruszeń w przyszłości (pkt 368 i 369 wyroku), a zatem wyrok ten musi zostać wykonany przez państwo, oczywiście w granicach wyznaczonych przez Konstytucję RP.

Odnosząc się do samych skutków orzecznictwa międzynarodowego w systemie prawa polskiego, w pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że w Polsce istnieje wieloskładnikowy system prawny, który obejmuje prawo krajowe, unijne oraz międzynarodowe. Źródłami prawa są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia (art. 87 Konstytucji RP). Z treści art. 91 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP wynika, że ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie lub referendum ogólnokrajowym umowy międzynarodowe, stanowią część polskiego krajowego porządku prawnego, zaś w wypadku kolizji mają pierwszeństwo przed ustawami zwykłymi. Zasada pierwszeństwa prawa stanowionego przez organizację międzynarodową nie ma zastosowania w wypadku kolizji z Konstytucją RP, która zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 Konstytucji RP, stanowi najwyższe prawo w Polsce. Trybunał Konstytucyjny wypowiadał się na ten temat w

wielu orzeczeniach, a zwłaszcza w wyrokach dotyczących Traktatu akcesyjnego (zob. postanowienie TK z dnia 22 czerwca 2005 r., K 18/04) i Traktatu z Lizbony (zob. wyrok TK z dnia 24 listopada 2020 r., K 32/09). W wyroku z dnia 20 kwietnia 2020 r., w sprawie o sygn. U 2/20, Trybunał Konstytucyjny powtórzył, że art. 8 ust. 1 Konstytucji jednoznacznie gwarantuje postanowieniom Konstytucji status „najwyższego prawa Rzeczypospolitej Polskiej”, także w zestawieniu z przepisami prawa Unii Europejskiej (zob. wyrok TK z dnia 27 kwietnia 2005 r., P 1/05, OTK ZU nr 4/A/2005, poz. 42; wyrok TK z dnia 11 maja 2005 r., K 18/04; wyrok TK z dnia 24 listopada 2010 r., K 32/09).

Orzeczenia ETPC mają zatem charakter deklaratoryjny, wobec czego nie wywołują skutku kasatoryjnego, same w sobie nie powodują zmiany sytuacji skarżącego, nie tworzą dla niego żadnego nowego prawa, a jedynie stwierdzają fakt naruszenia Konwencji i definiują jego zakres (zob. wyrok SN z dnia 23 listopada 2023 r., II KO 74/23; wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009 r., IV KO 103/09; zob. również P. Hofmański, S. Zabłocki, Glosa do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z 25 marca 1998 r., sygn. 45/1997/829/1035, w sprawie Belziuk przeciwko Polsce, Palestra 1998, z. 7-8, s. 10-11; A. Bodnar, Wykonywanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Polsce. Wymiar instytucjonalny, Warszawa 2018, s. 70).

Działania sądów, zmierzające do „bezpośredniego stosowania” wyroków TSUE lub ETPC, przy traktowaniu ich jako podstawy prawnej orzekania, są niezgodne z prawem i statutem prawnym takich wyroków (zob. szerzej: M. Muszyński, O alternatywnej praworządności, Consilium Iuridicum 2023, nr 7, s. 30-32). **Orzecznictwo międzynarodowe nie stanowi źródła prawa, zaś o jego deklaratoryjnym charakterze wprost stanowi art. 260 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym: „Jeśli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdza, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów, Państwo to jest zobowiązane podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału”. Takie wyroki nie wchodzą do systemu prawa krajowego, który cały czas obowiązuje, aż do momentu uchylecia lub zmiany przepisów krajowych.**

Obowiązek wykonania wyroków TSUE i ETPC spoczywa na państwie, zaś zgodnie z Konstytucją RP, to rząd, który reprezentuje państwo, jako inicjator procedury wykonawczej, powinien w takiej sytuacji przygotować stosowny projekt nowej normy prawnej, biorąc udział w procedurze ustawodawczej. Tym samym do czasu zmiany prawa krajowego, sądy muszą procedować na podstawie krajowych norm prawnych, nawet sprzecznych z unijnymi traktatami. W takim przypadku samodzielne działanie sądów byłoby zastąpieniem ustawodawcy w jego prawie do stanowienia i zmiany prawa, co jest działaniem wykraczającym poza kompetencje władzy sądowniczej. Dlatego **orzekanie przez sędziów, oparte bezpośrednio na orzecznictwie TSUE i ETPC, bez podstawy prawnej w prawie krajowym oraz wbrew obowiązującemu prawu, narusza art. 7 i 178 ust. 1 Konstytucji RP.**

Jak słusznie wskazano w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 października 2021 r., w sprawie o sygn. akt K 3/21, orzecznictwo jakiegokolwiek sądu, czy to zagranicznego, czy to krajowego, nie może zwolnić polskich sędziów z obowiązku stosowania Konstytucji RP, ani upoważnić sędziów do odmowy stosowania przepisu Konstytucji RP, którego, zdaniem sądu, nie można pogodzić z jakąkolwiek interpretacją innego przepisu prawa, w szczególności przepisu prawa Unii Europejskiej. Art. 178 ust. 1 Konstytucji RP wymaga, aby sędziowie kierowali się tylko Konstytucją oraz ustawami i zasada ta, na podstawie art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, podlega bezpośredniemu stosowaniu, z pierwszeństwem wobec innych przepisów prawa.

W związku z powyższym, uwzględnienie przedmiotowej kasacji doprowadziłoby do działania niezgodnego z prawem, co skutkowałoby uchyleniem prawomocnego wyroku w sprawie zbrodni zabójstwa, przerwaniem odbywania kary 15 lat pozbawienia wolności, koniecznością ponownego rozpoznania sprawy, wbrew zasadzie rzetelnego procesu, zakończenia sprawy w rozsądnym terminie, stabilności orzeczeń i pewności prawnej państwa.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia, oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną.

Uwzględniając wniosek obrońcy skazanego, wyznaczonego z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzono na jego rzecz kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., zwalniając skazanego od ich ponoszenia.

Anna Dziergawka

[WB]

[r.g.]